

čímž jest rozuměti práci vykonanou mimo osmihodinnou dobu pracovní ve dnech všedních, a ve příčině odměny za práci nedělní. V obou těchto směrech opírá své nároky o zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., podle něhož veškeré takové »práce přes čas« mají býti placeny zvlášť (§ 6 čís. 3, § 7 čís. 4). Než soud odvolací správně dovodil, že podle zjištění prvního soudu, jež v řízení odvolacím zůstala nedotčena, žalobce jako důlní zastával místo dohlížitelské vyžadující důvěry zaměstnavatelky a že se zákon čís. 91/18 na takové dozorní orgány podle čl. 2 lit. a) smlouvy vyhlášené ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 80/22 nevztahuje, a dovoatel se ani nepokusil, by názor ten vyvrátil.

Čís. 7982.

Vyrovnačí řád.

Tím, že věřitel netrval na lhůtě splatnosti vyrovnací kvoty, odsunuv ji o několik dalších dnů s tím, že při nedodržení nově poskytnuté lhůty uplatní nárok na celou pohledávku, nevzdal se účinku § 57 vyr. ř. V takovém případě stačí i dvoudenní dlužníkovu opozdění. Lhůta, o níž věřitel splatnost odložil, počala pro dlužníka již dnem, kdy došel příslušný věřitelův dopis dlužníkovu právního zástupce.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1175/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zapravení celé pohledávky, ježto žalovaný zaplatil opozděně splátku na vyrovnací kvotu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Jest zjištěno, že žalovaný nedodržel pětidenní lhůtu, již mu poskytl žalobce dopisem ze dne 12. června 1926 k zaplacení 40%ní vyrovnací kvoty z dlužné pohledávky 5.695 Kč, splatné podle pravoplatně uzavřeného soudního vyrovnání dne 11. června 1926, zaplativ kvotu po uplynutí lhůty dne 21. června 1926. Došel-li dopis žalobcův právnímu zástupci žalovaného, jak tento sám udává, dne 14. června 1926, platil tento den podle § 1017 obč. zák. za den, kdy se i žalovaný dozvěděl o obsahu žalobcova dopisu. Poskytnutá lhůta pětidenní počala běžeti s účinkem pro žalovaného již od tohoto dne a končila tudíž dne 19. června 1926. Je otázkou, zda opozdění žalovaného s placením o dva dny vyvolalo účinky § 57 vyr. ř., zmatečnost vyrovnání a obživení původní pohledávky. První soud v souhlasu se žalobcem zodpověděl otázku kladně, odvolací soud záporně, vycházející z názoru, že se žalobce dopisem ze dne 12. června 1926 zřekl přísných následků ustanovení zákona. Avšak názor odvolacího soudu nemá opory ani v obsahu zmíněného dopisu ani v obraně žalovaného samého. Žalovaný opozdění s placením nijak neospravedlňoval ani v řízení první stolice ani v odvo-

lání a namítal v první stolici toliko, že žádost žalobce vyvozujícího z jeho opozdění o jeden den, správně, jak dovoďeno o dva dny důsledky § 57 vyr. ř., neodpovídá požadavku slušnosti. Žalovaný se tudíž ani nebránil tím, že se žalobce uvedeným dopisem vzdal účinků zákona. Že dopis sám nemluví pro názor odvolacího soudu, vysvětluje z jeho obsahu. Podle skutkového zjištění prvního soudu, které nebylo, jak odvolací soud výslovně praví, odvoláním dotčeno, sdělil žalobce žalovanému oním dopisem, že očekává zaplacení 40%ní vyrovnací kvoty do pěti dnů, jinak že se bude žalobou domáhati zaplacení celé pohledávky. Odvolací soud ovšem nezjišťuje po skutkové stránce z onoho dopisu posléz uvedenou žalobcovu výhradu, avšak po té stránce napadá jeho rozsudek dovolání dovolacím důvodem § 503 čís. 3 c. ř. s. a to právem, takže vadu lze odstraniti. Podle obsahu tohoto dopisu netrval ovšem žalobce na lhůtě splatnosti vyrovnací kvoty stanovené vyrovnáním a odsunul splatnost kvoty o dalších pět dnů, ale prohlásil zároveň, že při nedodržení nově poskytnuté lhůty uplatní žalobou nárok na celou pohledávku. Prohlášením tím projevil žalobce jasně, že se nevzdává účinků § 57 vyr. ř., že naopak na nich trvá, nesplní-li žalovaný včas, tedy ve lhůtě nově poskytnuté, potvrzené vyrovnání. Bylo věcí žalovaného, jenž jak shora řečeno, zvěděl obsah dopisu žalobce dne 14. června 1926, by se podle něho zařídil, chtěl-li se uvarovati účinkům § 57 vyr. ř., an jinak, jak ani netvrdí, proti obsahu dopisu nic nenamítal a uvědomil si tudíž plně jeho význam. Nedodržel-li přes to lhůtu k placení kvoty a zaplatil ji až po jejím uplynutí, neomluví a nemůže svůj průtah nijak omluviti, tu, i když jde o opozdění o dva dny, nelze nároku žalobcovu odepřítí oprávnění ani s hlediska § 914 obč. zák., jehož se žalovaný jedinečně dovolává. Neboť, věděl-li žalovaný, že žalobce bude ihned uplatňovati důsledky § 57 vyr. ř., nedodrží-li on přesně poskytnutou lhůtu k placení, nemůže mu vytýkati, že porušil zásadu cti a víry, prohlášenou v § 914 obč. zák. za právní pravidlo pro výklad smluv. Postup žalobce, an jej žalovanému již předem dopisem ohlásil, a žalovaný také o něm zvěděl, nepříčí se nikterak řečené zásadě o cti a víře.

Čís. 7983.

Nelze odmítnouti dovolání ve sporu zahájeném správcem úpadkové podstaty jedinečně proto, že bylo po zrušení úpadku podáno samým úpadcem.

Výkon zadržovacího práva propůjčeného smluvní straně (§ 471 a § 1052 obč. zák.) jest dopuštěn jen v ten způsob, že strana povinná k plnění z ruky do ruky má sice býti odsouzena k plněním, k nimž jest povinna, ale jen za vzájemného plnění z ruky do ruky.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1203/27.)

Úpadková podstata Jaroslava H-a, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek dne 9. prosince 1925, domáhala se na žalovaném nedoplatku za skříň, již Jaroslav H. dodal žalovanému podle účtu ze dne 14. listopadu 1925. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro předčasnost, ježto skříň